

בג"ץ 6742/12 - אהרון מימון נ' המוסד לביטוח לאומי

בג"ץ 6742/12 - אהרון מימון נ' המוסד לביטוח לאומי

בג"ץ 6742/12

אהרון מימון

נגד

המוסד לביטוח לאומי

בבית המשפט העליון בשבתו כבית משפט גבוה לצדק

[14.01.2013]

כבוד השופט ס' ג'ובראן

כבוד השופט י' דנציגר

כבוד השופט צ' זילברטל

עתירה למתן צו על-תנאי

בשם העותר:

עו"ד רואי ליברמן

בשם המשיב:

עו"ד חנה מנדלסון

פסק-דין

השופט ס' ג'ובראן:

עניינה של העתירה שבפנינו הוא בבקשת העותר להורות למשיב כי יכיר באירוע מיום 29.01.2008 כ"תאונת עבודה" כמשמעותה בסעיף 79 לחוק הביטוח הלאומי [נוסח משולב], התשנ"ה-1995 (להלן: האירוע). למעשה, העתירה מופנית כנגד פסק דינו של בית הדין הארצי לעבודה (להלן: בית הדין הארצי), בתיק עב"ל 49258-05-11 (כבוד סגן הנשיאה י' פליטמן והשופטים ו' וירט-ליבנה ו-א' סופר, מיום 05.07.2012), אשר דחה את ערעורו של העותר על פסק דינו של בית הדין האזורי לעבודה בתל אביב-יפו (להלן: בית הדין האזורי) בתיק ב"ל 2136-09 (כבוד השופטת ה' יהלום, גברת י' הרצברג ומר י' נרקיס מיום 27.04.2011).

להלן עובדות האירוע כפי שתוארו בתצהיר העותר בפני בית הדין האזורי: ביום 29.1.2008 בעת ששהה באתר בניה, העותר, קבלן במקצועו, פתח בויכוח עם קבלן משנה. הויכוח התלהט, העותר חש בכאבים ולחץ בחזה ובעקבות כך פונה לקופת חולים ומשם לבית החולים. ביום 23.3.2008 הגיש העותר בפני המשיב תביעה להכרה באירוע כתאונה עבודה. ביום 20.1.2009 המשיב דחה את תביעתו של העותר כיוון ש"לא הוכח קיום אירוע תאונתי שאירע תוך כדי ועקב העבודה" וכי "השפעת העבודה, אפילו אם הייתה כזו, פחותה בהרבה מהשפעת גורמים אחרים". בעקבות כך, הגיש העותר תביעה בפני בית הדין האזורי אשר דחה את תביעתו בקובעו, כי האירוע, שכלל ויכוח, לא היה חריג בשגרתו של העותר. בית הדין התייחס לאירוע נוסף שצוין בעדותו של קבלן המשנה - בו במהלך הויכוח הוא הכה פועל - וקבע כי אף אירוע זה, על אף חומרתו, אינו זר לעותר. בית הדין האזורי ציין כי בתיעוד הרפואי מפי הרופא שטיפל בעותר צוין, כי כאביו קרו בשעת "מנוחה". כן ציין בית הדין כי התיעודים הרפואיים השונים אינם כוללים שום תיאור של אירוע חריג שאירע במהלך העבודה. בנוסף, נמצאו סתירות בגרסתו של העותר. כך, בין היתר, הוא טען בעדותו כי הוא התעורר בקופת החולים כאשר הוא מונשם בעוד בתיעוד הרפואי נרשם שהוא הגיע בעודו בהכרה מלאה.

על פסק דינו של בית הדין האזורי הגיש העותר ערעור לבית הדין הארצי אשר דחה אותו בקובעו, כי לא הוכחה טענת העותר לפיה ארע לו אירוע חריג בעבודתו. בית הדין הארצי התייחס לסיכום הרפואי מבית החולים לפיו כאביו של העותר החלו ארבעה ימים לפני קרות האירוע וכן חזר על קביעתו של בית הדין האזורי לפיה הוא הגיע בהכרה מלאה לקופת החולים, בניגוד לגרסתו. כן התייחס בית הדין הארצי לכך שהעותר לא הזכיר את המאורע בו הכה קבלן המשנה את הפועל במהלך שלבים שונים ורבים בהליך ועל כן לא ניתן ללמוד כי התייחס למאורע זה כ"חריג". מכאן העתירה שבפנינו אשר בגדרה טוען העותר כי פסק דינו של בית הדין הארצי שגוי ומתגלית בו טעות משפטית אשר מצריכה את התערבות בית משפט זה. זאת, שכן לגרסתו, קביעתו של בית הדין הארצי לפיה אירועים מסוג הויכוח והעדות להכאת הפועל הינם מנת חלקו שבשגרה, היא שגויה. לטענתו, על אף שהתווכח בעבר עם הקבלן, הויכוח ביום האירוע היה חריג במובן זה שהוא חשש מפגיעה גופנית. כן טוען כי אף אחת מהערכאות לא גיבשה תרחיש אפשרי אחר מזה שתואר על ידו. בנוסף, טוען העותר כי יש להתערב בפסק דינו של בית הדין מטעמי צדק. זאת, שכן לטעמו, הסתמכות הערכאות הקודמות על התיעוד הרפואי אינה נכונה. לטענתו, אין לייחס את הרשום בגיליונות הרפואיים לרעתו שכן לא היה מקום לצפות ממנו בהגיעו לבית החולים ולקופת החולים לפרט בפרטי פרטים את נסיבות הגעתו.

מנגד, טוען המשיב כי דין העתירה להדחות על הסף כיוון שהעותר לא הצביע על טעות משפטית בפסק דינו של בית הדין הארצי, ועתירתו הינה למעשה ערעור על קביעותיו העובדתיות. כן סבור המשיב, כי אין מדובר במקרה המצדיק התערבות מטעמי צדק. אף לגופו של עניין טוען המשיב, כי דין העתירה להדחות וזאת, בין היתר, כיוון שלא הוכח כי התקיים אירוע חריג ועל כן אין להכיר באירוע כתאונת עבודה. המשיב סומך ידיו על התיעודים הרפואיים עליהם נסמך בית הדין האזורי ובית הדין הארצי.

דין העתירה להידחות על הסף. ראשית יוער, כי אמנם העתירה הופנתה בעיקרה כנגד המשיב, אך בפועל מבקש העותר לבטל את פסק דינו של בית הדין הארצי, כאמור לעיל. כידוע, הלכה היא כי בית משפט זה, בשבתו כבית משפט גבוה לצדק, לא יתערב בפסקי דין של בית הדין לעבודה, אלא במקרים חריגים, כאשר פסק הדין לוקה בטעות משפטית מהותית, שהצדק מחייב את תיקונה (ראו בג"ץ 525/84 חטיב נ' בית הדין הארצי לעבודה, פ"ד מ(1) 673, 693 (1986); בג"ץ 6667/08 לוי נ' המוסד לביטוח לאומי (טרם פורסם, 2.2.2009)).

מקרה זה אינו נמנה עם אותם מקרים חריגים והעתירה אינה מעלה טעמים מיוחדים המצדיקים התערבות בפסק דינו של בית הדין הארצי. טענתו העיקרית של העותר נוגעת לחריגותו של האירוע ועל כן סיווגו כתאונת עבודה. בית הדין האזורי דחה טענה זו וקבע, כקביעה עובדתית ולאחר שמיעת עדויות בנושא, כי הוכח שאירוע זה לא היה חריג לעותר. בית הדין הארצי לא מצא טעם להתערב בקביעה עובדתית זו ואף ביסס עליה את מסקנתו לפיה גרסתו של העותר לאירועים אינה מהימנה וכי מצבו הרפואי אינו תולדה ישירה של אירוע זה. בנסיבות אלה לא נפל פגם חריג בפסק דינו של בית הדין הארצי ולא קיימת בו טעות משפטית מהותית אשר מחייבת את התערבותו של בית משפט זה. בוודאי שאין זה מתפקידו של בית משפט זה בשבתו כבית משפט גבוה לצדק להוות ערכאת ערעור שלישית ולבחון קביעות עובדתיות שקבעה הערכאה הדיונית לאחר ששמעה את העדים והראיות שהוצגו בפניה. כן לא מצאנו כי יש מקום להתערב במקרה זה מטעמי צדק. נראה כי הערכאות הקודמות ביצעו עבודתן נאמנה ופסקי דין מבוססים ומנומקים.

אשר על כן, דין העתירה להידחות על הסף. בנסיבות העניין, אין צו להוצאות.

ניתן היום, ג' בשבט התשע"ג (14.1.2013).